

безъ противенъе, ако ли не, никой нема да са отърве!»

Между туй настойникътъ са върнѣ и рече изнизско на капетанина:

«Сичката кѣща е обиколена съ всадници; друго не ни остава освѣнъ да са предадемъ . . . . туй е моето мнѣніе.

— Но не е и моето,» отговори спокойно капетанинътъ. И като са повърнѣ на прозореца: «Искамъ ви прошка, господине Фернанде д'Алвайда, офицерине на Царицина полкъ, защото по моя причина чака толкози много Ваше Благородіе, което безъ съмнѣніе бърза. Сторихте ми честь да ми поискате единъ отговоръ: Ето го.»

И грѣмнѣ върху младия офицеринъ; крушумътъ докачи перото на капелото му, и рани въ рамото сотника Фидалго д'Естремосъ, любимеца на Донъ Фернанда. А той като показа на войнитѣ си разбойницѣтъ, които са затуляхъ задъ прозорцитѣ:

«Огънь! заповѣда той; да не са отърве ни единъ!»

И тозъ часъ, часть отъ войнитѣ, като слѣзоха отъ конѣтъ си, прескочиха малката стѣна на двора, която Донъ Жуанъ-Батиста не намѣри време да укрѣпи. Нападанъето са наченѣ, и гостинницата на Добрата Помощъ, на която стражата са биеше мѣжкы, са обиколи и нападнѣ отъ сѣкъдѣ.

Нека кажемъ сега какъ и по каква случайность капетанинътъ, до тогазъ спокоенъ, намѣри са ненадѣйно обсаденъ.

Пикильо и другаритѣ му бѣхъ чули тропанъето на много конѣе, които отивахъ къмъ тѣхъ; бѣхъ тогазъ до края на лѣса, на крѣстоцѣтъ дѣто са срѣщахъ много пѣтища. Тѣ можахъ да са махнѣтъ и да са оттеглѣтъ въ лѣса, но можеше послѣ да не намѣрихъ Гонгарельо, а тѣ не нищѣхъ да го оставѣтъ изложенъ на отмѣстяванъето на враговетѣ си. Убѣдени че тосѣ пѣтъ нищо не можаше да ги отърве, Жуанита и младийтъ ѣ защитникъ свивахъ са единъ до другий. Пикильо чуваше даже момичето като му шепняше тѣзи думы: «Прощавай, Петралби!» И стра-